

POSTANOWIENIE

Dnia 23 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi S.C.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...)

w sprawie III AUa (...)

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 marca 2021 r.

odrzuca skargę

UZASADNIENIE

W dniu 2 lutego 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tj. z dnia 8 grudnia 2017 r., Dz.U. 2018, poz. 75 z późn. zm.) w której domagał się: stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie S.C. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. o prawo renty z tytułu niezdolności do pracy, sygn. akt VII (...) toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w (...); zlecenie sądowi prowadzącemu postępowanie odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie oraz zasądzenia od Skarbu Państwa odpowiedniej sumy pieniężnej w wysokości 19 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 87¹ § 1 i 2 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności przemysłowej także przez rzeczników patentowych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji, chyba że stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także radca prawny lub radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten znajduje zastosowanie również w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi na przewlekłość postępowania, jeżeli do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005, nr 5, poz. 71 – zasada prawna, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 26 maja 2011 r., II CSP 1/11, niepubl.).

Z treści skargi nie wynika, aby skarżący należał do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 2 k.p.c.), toteż skarga, jako niedopuszczalna, podlegała odrzuceniu (art. 87¹ w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania).

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.